

[Aksel Larsen.]

sedler i. De skulle afskrives på tyskergealden i nationalbanken, og det var aldeles ikke hensigten, at de 900 mill. kr., omsen skulle indbringe, skulle forbedre statsfinanserne. Det var en forbrugsbegrænsende foranstaltning, og ikke en statsfinansiel foranstaltning, men man påstod, at når man gennemførte denne forbrugsegrænsende foranstaltning, ville det altså alt sammen være i orden, og man behøvede ikke at nære bekymringer, navnlig var beskæftigelsen for evige tider sikret. Det er rart at høre det ærede medlem hr. Hans Rasmussen stå op her og sige, at nu må vi gøre noget for at sikre beskæftigelsen. Det gjorde vi for et halvt år siden.

Nå ja, dernæst skulle der gennemføres forskellige love, der gav visse folk kompensation for de forøgede udgifter, de fik på grund af, at priserne steg takket være omsætningsafgiften, og denne kompensation, bestående af visse tilskud til nogle med meget små indtægter og af forhøjede børnetilskud, ikke til det første barn, men til pristalsbarnet, var så fint afstemt, at regeringen påtog sig at give omsudvalget garanti for, at når disse kompensationer blev gennemført, ville det lønregulerende pristal ikke stige. Man må vel have haft en forestilling om, at så ville man også derved kunne afbalancere de prisstigninger, der i øvrigt måtte være en følge af forliget. Det er åbenbart ikke lykkedes. Prisstigningerne var så store, at de sikkert i statistisk departement har haft meget store anstrengelser med at forhindre, at pristallet ikke steg 1 point yderligere, så det ikke blev 2, men 3 dyrtidsportioner. Men 2 dyrtidsportioner blev det i hvert fald, og jeg synes alene den omstændighed burde fortælle de for omsforliget ansvarlige, at de har regnet forkert, og så burde det få dem til at gå i sig selv.

Videre indeholdt omsforliget bestemmelser om begrænsninger, ikke alene i byggeriet i almindelighed, men i særdeleshed i statens offentlige bygge- og anlægsvirksomhed. Der var for megen beskæftigelse i byggesektorerne, det kunne ikke gå, sagde man. Desuden måtte der spares penge, for staten fattedes penge, og derfor skulle der gennemføres begrænsninger i den civile bygge- og anlægsvirksomhed, hvorved staten kunne

spare 300 mill. på 1 år. Som sagt blev det også i dette tilfælde gjort, men for at man ikke skulle risikere, at der blev overskud i statskassen — det er i hvert fald noget, som det konservative folkeparti i almindelighed og dets ordfører, det ærede medlem hr. Poul Møller i særdeleshed, er meget bange for; jeg husker, hvorledes man under forhandlingerne i fjor fik at vide, at staten overhovedet ikke burde have overskud — blev de 4 partier enige om, at så kunne man passende give 300 millioner mere ud til materielanskaffelser til militæret. Derved havde man ganske rigtigt sikret, at så blev der ikke noget overskud i statskassen, men man havde heller ikke rettet valutaen op. Det er min opfattelse, at byggeriet herhjemme ikke kræver så megen valuta som anskaffelse af materiel til militæret.

Endelig, jeg nævner ikke alle detaljer, men tager kun det vigtigste med, blev man enig om, at der skulle lægges loft over statsbudgettet, således at det højst måtte være på 8.540 mill. kr. i finansåret 1962-63, og det blev altså gjort for at sikre, at regeringen ikke gik hen og blev letsindig og gav for mange penge ud, skønt den ganske vist ikke kan give penge ud, medmindre den har tilslutning enten fra folketetinget eller i hvert fald fra folketingets finansudvalg.

Til slut traf man aftale om, hvordan skatteskalaen skulle være for skatteåret 1963-64. Det var måske det, der burde konsternere én mest ved omsforliget, at man i juni måned 1962 vovede at fastlægge i detaljer, hvordan indkomstskatteskalaen skulle være for det skattebetalingsår, som begynder i juli måned 1963, altså 13 måneder senere. Man gjorde det ikke desto mindre og hævdede, at så ville det alt sammen være i orden. Nu kommer det ærede medlem hr. Helge Larsen som en af ordførerne for regeringspartierne og siger: vi glemte desværre i fjor at se på helheden, det var en meget stor fejl.

Ja, vi havde vor mening om det omsforlig og vort alternativ dertil, men man ville ikke høre på os. Man ville ikke på vilkår være med til at gennemføre noget af det, vi foreslog. Man ville ikke engang være med til at forhandle om det. Det nærmeste, vi kom det, var, da socialdemokratiets politiske ordfører rettede det spørgsmål til